

Redaktøren TAKKER AF

Dette Psykolog Nyt markerer afslutningen på en epoke. Efter næsten to årtier som redaktør går Jørgen Carl nu på pension.

Jeg. Dette ellers såre naturlige ord har der ikke ofte været brug for i de mere end 19 år, jeg har været Psykolog Nyts redaktør. I den rolle har det indlysende valg været at skrive og redigere på vegne af ... og ikke blande individet så direkte ind i teksterne, at det har kaldt på brugen af 1. person ental.

Anderledes i dette Psykolog Nyt, som er mit det sidste, inden jeg nu træder tilbage for at gå på pension. Redaktørposten overtages af min dygtige kollega, journalist Ulrikke Moustgaard, hvis første udgivelse ser dagens lys til august.

Min debut i Psykologforeningen fandt sted i marts 1996. Foreningen havde indtil da ikke haft en fastansat redaktør, bladet havde i det meste af sin levetid været redigeret på frivillig basis af særligt engagerede medlemmer, i de seneste år hjulpet af en freelance journalist en dag om ugen. Efterhånden rakte økonomi og ambitioner til en rigtig redaktør – og et løft.

Ja, det er selvfølgelig frygtelig ubeskedent at beskrive det sådan, men en ny redaktørs opgave må jo være netop at løfte, og jeg havde da også tilladt mig at ytre mig om bladets ”udviklingsmuligheder” under jobsamtalerne. Dette var i hvert fald i overensstemmelse med behov, jeg selv fandt indlysende.

Mine planer gik i retning af at sørge for et ordentligt dansk og skabe ensartethed og gode sprogvaner. Grafisk var der forskelligt at gribe fat i, så de uskarpe polaroidbilleder og indholdstomme clipart blev skiftet ud med noget bedre. Jeg husker stadig det første helsidesfoto og den gysende forventning om, hvad læserne mon ville synes.

Allervigtigst var det mit mål at gøre Psykolog Nyt til den oplagte central for gode tekster, så psykologer med spændende faglige ærinder fik lyst til at indsende dem – i stedet for at finde andre aftagere. Vejen frem var en interesseret modtagelse og en kritisk, men kærlig dialog med skribenten om redigeringen. På den måde er mange endeløse artikler blevet strammet ind til en form, læserne føler sig fristet til at gå i gang med.

Et blad, der må stritte

Den enkelte læser ved bedre end jeg, i hvilken udstrækning det aldrig afsluttede projekt er lykkedes. Smag og behag ... og man kan jo ikke ramme rigtigt hver gang. Desuden er målgruppen ikke homogen, og hvad der skaber jubel hos nogle, giver anledning til ho-

vedrysten hos andre. At de gennem årene gennemførte læserundersøgelser er faldet positivt ud, er betryggende, men derfor kan kritikkerne også have ret ud fra deres ståsted.

En ting blev, som jeg havde håbet: Interessen for at skrive til Psykolog Nyt kom i voldsom vækst, og jeg tillader mig at være en smule stolt og meget taknemmelig over, hvor righoldigt medlemmerne har leveret. 1800 skribenter har fået tekster publiceret i min tid. Uden at modtage betaling. Det er i foreningens ånd, der jo stadig baserer sig på det frivillige arbejde.

Mange skribenter har kæmpet med det universitære arvegods og troen på, at den kryptisk formulerede, for ikke at sige højrovede akademiske prosa var vejen til fagfællernes hjerter. Min kongstanke har været den modsatte: at en god, umiddelbar formidling åbner for læserens forståelse af det faglige budskab. Der er stridt mange kampe for at knæsette det princip, men det har ikke været resultatløst.

Et andet afsæt har været, at Psykolog Nyt gerne må stritte lidt og dermed afspejle grøde og brogethed i medlemsskaren. Der har skullet være plads også til stof, der kalder på modsigelse. Til gengæld har der stået en debatrubrik til rådighed, så modsigelseslysten har kunnet komme til udtryk. Hvis læserne af den grund betragter Psykolog Nyt som et levende blad, går jeg glad på græs.

Ja, det gør jeg. Glad, om end med det vemod, der hører sig til i afskedens stund. Jeg har været heldig at være i mit job og vil takke både skribenter og læsere for samarbejdet undervejs. Ligeledes trykkeri og alle øvrige samarbejdspartnere – for slet ikke at tale om bladsekretæren par excellence, Heidi Strehmel, der i næsten alle årene har været min uundværlige makker.

Endelig foreningen, som er Psykolog Nyts udgiver. Jeg har fået lang snor og skylder også af den grund at sige varmt tak. ■

Jørgen Carl, afgående redaktør, 'jeg'